

Ret til Deeltagelse". Men indeholder da den Omstændighed, at der er andre Alliggende, hvor man efter det ærede Medlems Mening med samme Føie kunde indrømme Kvinderne en Andeel, nogen Grund til at sige: Kvinden skal intetsteds have nogen saadan Andeel; thi det vilde jo dog i Virkeligheden blive Tilfældet, naar man saaledes stadigt ved Behandlingen af et givet Tilfælde vilde henvise til andre Tilfælde, hvor man ikke har indrømmet Kvinderne Deelagtighed, skjøndt man der med samme Føie kunde have gjort det. Naar vi engang komme til at behandle Skolevæsenet, vil det ærede Medlem med samme Ret kunne sige: Vi gave ikke Kvinden nogen Ret, da der var Tale om kirkelige Forhold; hvorfor skulle vi da gjøre det her? Jeg gad dog vide, hvorledes man nogensinde skulde kunne aabne nogen Afgang for Kvinden, naar man saaledes bestandig vil henvise til andre Forhold, hvor der ikke er aabnet hende Afgang, og hvor der endog er blevet nægtet hende den første lille Entrée til en saadan Medvirkning. Spørgsmaalet er netop her dette: Nu eller aldrig. Steer det ikke nu, vil man bestandig kunne sige: Da vi behandlede hiint Thema, hvor der var saa megen Grund til at aabne Agangen for Kvinderne, gjorde vi det ikke; hvorfor skulle vi da gjøre det nu? En saadan Udtalelse og et saadant Svar vil da lyde, navnlig fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, hvis første Hovedtroesbekjendelse er, at Kvinderne efter vor hele Nutidsordning maae føle deres Interesse og Tav velforvarede i Mændenes Hænder og maae stole paa, at der vil den blive varetagen.

Scholer: Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Ovstgaard) citerede nylig mine Udtalelser og meente da navnlig, at jeg havde udtalt, at det kunde vække Splid mellem Mand og Hustru, om man her indrømmede Kvinden Valgret. Men det er saa langtfra, at dette har været min Mening, at jeg tværtimod udtalte det Samme, som den sidste ærede Taler nu gjorde gjældende, nemlig at Mændene kunne tænkes at være aldeles indifferente i Henseende til kirkelige Forhold, medens deres Hustruer ere meget opvakte. Dette

er virkelig paa mange Steder Tilfældet, uden at det dog behøver at bestrø Forstyrrelse i det ægteskabelige Samliv i Henseende til de almindelige borgerlige Forhold. Den sidste ærede Taler fremhævede i sit første Fordrag meget sandt og træffende et Moment, der talte for Kvinden, nemlig hendes Stilling til Børneopdragelsen. Hvem opdrager Børnene? I Reglen Kvinden. Og hvem indprenter i deres barnlige Sjæle, hvad der er Christeligt, Edelt og Skjønt? Det gjør Kvinden. Men naar Moderen saaledes er den, der indprenter sine Børn alt dette, medens Manden maaskee er aldeles indifferent, vilde det saa ikke være urigtigt, ja ligefrem Syndigt, at nægte hende at have en Stemme med, naar der er Tale om Valget af den Mand, som skal fortsætte i christelig Henseende, hvad Moderen har begyndt? Saaledes var det, at jeg før udtalte mig, og jeg udtalte derimod paa ingen Maade, at det vilde kunne vække nogen Forstyrrelse i det ægteskabelige Forhold, om Kvinden fik den foreslaaede Valgret.

Ovstgaard: Det ærede Medlem, som nu talte, erkjendte selv, at det ofte kunde være Tilfældet, at Mand og Hustru ikke stemmede overens i religiøs Henseende. Det ærede Medlem benyttede dette Factum paa sin Maade, men jeg har jo Ret til at opfatte det paa den Maade, hvorpaa jeg finder det rigtigt at opfatte det, og det er kun det, jeg har gjort, idet jeg før udtalte Frygt for de Følger, et Forslag som det foreliggende vilde kunne drage med sig. — Naar det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) bebrejdede mig, at jeg vel priste Kvinden, men dog her vilde udelukke hende, da maa jeg dertil sige, at det, som der her er Tale om at indrømme hende, er Noget, som hun ikke trænger til, og som efter min fulde Overbeviisning ikke vilde være heldigt for hende. Ved at give hende den foreslaaede Valgret istedetfor paa anden Maade at vise hende den Høiagtelse, som hun i Almindelighed fortjener, giver man hende Steen istedetfor Brød.

Madvig: Jeg kunde vel have Grund til at sige Afstilligt, men jeg skal imidlertid